

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αριθμός Γνωμοδότησης 198/2018
ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΣΤ΄ ΤΜΗΜΑ
Συνεδρίαση της 14^{ης} Νοεμβρίου 2018

Σύνθεση :

Πρόεδρος: Ιωάννης Διονυσόπουλος, Αντιπρόεδρος του ΝΣΚ.

Μέλη: Παρασκευάς Βαρελάς, Δημήτριος Αναστασόπουλος, Γεώργιος Ανδρέου, Ευαγγελία Σκαλτσά, Βασίλειος Κορκίζογλου, Χαράλαμπος Μπρισκόλας και Νικόλαος Καραγιώργης, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγητής: Αντώνης Παπαγεωργίου, Πάρεδρος ΝΣΚ (γνώμη χωρίς ψήφο).

Αριθμός ερωτήματος: Το έγγραφο με αριθμό πρωτ. Σ50/34/996989/2018 Ε.Φ.Κ.Α. / Κεντρικής Υπηρεσίας / Γενικής Διεύθυνσης Απονομής Συντάξεων / Διεύθυνσης Απονομής Συντάξεων / Τμήματος Νομοθεσίας Συντάξεων.

Περίληψη ερωτήματος: 1) Σε ποιές ενέργειες πρέπει να προβεί η Υπηρεσία, για να διαπιστωθεί η γνησιότητα του ιδιωτικού συμφωνητικού που η Π.Μ. α) σύναψε με τον Γ.Σ. (διαζευγμένο σύζυγό της) και β) προσκόμισε στην Υπηρεσία ως δικαιολογητικό της αίτησής της για μεταβίβαση μέρους της σύνταξής του σε αυτήν. 2) Αν η χρονική απόσταση της σύναψης αυτού του συμφωνητικού από α) τη λύση του γάμου των συμβληθέντων ή/και β) το θάνατο του Γ.Σ. επηρεάζει την εγκυρότητα και την αποδεικτική ισχύ του.

=====

Για το παραπάνω ερώτημα, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Τμήμα ΣΤ΄) γνωμοδότησε ομόφωνα ως εξής:

AG

Ιστορικό

Από το έγγραφο του ερωτήματος και τα συνοδεύοντα αυτό στοιχεία του φακέλλου προκύπτουν τα εξής:

1.A. Με τη 18210/8-9-2014 απόφαση του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ χορηγήθηκε στον Γ.Σ. σύνταξη γήρατος από 30-12-2012. Ο Γ.Σ. απεβίωσε στις 30-4-2017. Με την 84544/21-7-2017 αίτησή της η Π.Μ., ως διαζευγμένη σύζυγος τού Γ.Σ., ζήτησε από τον Ε.Φ.Κ.Α. να της μεταβιβασθεί η σύνταξη που είχε χορηγηθεί στο Γ.Σ. και προσκόμισε ως δικαιολογητικό της αίτησης το από 10-2-2017 ιδιωτικό συμφωνητικό, με το οποίο ο Γ.Σ. είχε αναλάβει την υποχρέωση να της καταβάλλει από 1-3-2017 έως 28-2-2019, μέσα στο πρώτο πενήνημερο κάθε μήνα, διατροφή ποσού ευρώ 150,00 σε μετρητά. Με δεδομένο το ότι η σύναψη του συμφωνητικού α) απέχει αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα (οκτώ έτη) από τη λύση του γάμου και β) έγινε λίγο (59 μέρες) πριν το θάνατο του Γ.Σ., σε συνδυασμό με το ότι η υπογραφή του Γ.Σ. στο συμφωνητικό είναι διαφορετική από την υπογραφή του τόσο στο σώμα της αίτησής του για συνταξιοδότηση όσο και στην από 17-10-2012 εξουσιοδότησή του, στην οποία μάλιστα υπάρχει και θεώρηση του γνήσιου της υπογραφής του, κρίθηκε απαραίτητο από την Υπηρεσία να αναζητηθεί τρόπος, ώστε να συναχθεί ασφαλές συμπέρασμα σχετικά με την εγκυρότητα / γνησιότητα του ιδιωτικού συμφωνητικού.

1.B. Ενόψει τούτων, η Υπηρεσία έθεσε το εξεταζόμενο ερώτημα.

Νομοθετικό πλαίσιο

2. «Κανονισμός Ασφαλιστικής Αρμοδιότητας ΙΚΑ» [απόφαση με αριθμό 57440/13.1.-7.2.1938 του Υπουργού Εργασίας «κύρωση Κανονισμού "περί ασφαλιστικής αρμοδιότητας και διαδικασίας απονομής των παροχών του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων"» (Β' 33) που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση των διατάξεων του ν. 6298/1934 και του άρθρου 59 παρ. 1 του αν.ν. από 11-11-1935 «περί οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας» όπως ερμηνεύθηκε με το άρθρο 1 του αν.ν.694/1937 (Α' 196):

Παροχαί αναπηρίας, γήρατος και θανάτου

Άρθρο 10: 1. Προς άσκησην παντός δικαιώματος εκ της ασφαλίσεως κατά της αναπηρίας, γήρατος και θανάτου, δέον να υποβληθῆ υπό του αιτούντος εις υπηρεσίαν του Ιδρύματος αίτησις ...

Άρθρο 15. Το παραλαμβάνον την αίτησιν μετά των δικαιολογητικών Υποκατάστημα, αφ' ου συμπληρώση ταύτα δια της επισυνάψεως εις αυτήν και των εν τω αρχείω του ευρισκομένων σχετικών στοιχείων περί της διαρκείας της ασφαλιστικής ελπίδος, και των μισθολογικών κλάσεων εις τα οποίας υπήγετο ο ησφαλισμένος ή της επισυνάψεως της σχετικής αποφάσεως περί απονομῆς συντάξεως, εάν πρόκειται περί συνταξιούχου, εξετάζει αν τα δικαιολογητικά είναι πλήρως συντεταγμένα κατά τους νομίμους τύπους και θεμελιούν την προβαλλομένην αξίωσιν. Εν η περιπτώσει τα δικαιολογητικά έχουν ελλείψεις, προβαίνει η υπηρεσία εις πάσαν ενδεικνυομένην ενέργειαν προς συλλογήν των απαιτουμένων πληροφοριών και συμπλήρωσιν των δικαιολογητικών εγγράφων. ... Η συμπλήρωσις γίνεται επιμελεία της υπηρεσίας, ήτις όμως δύναται να καλέση και τον ενδιαφερόμενον προς συμπλήρωσιν των δικαιολογητικών, τάσσουσα εις αυτόν ωρισμένην προθεσμίαν, ης παρελθούσης απράκτου επιλαμβάνεται οπωσδήποτε της υποθέσεως η αρμοδία τοπική διοικητική επιτροπή.

3. Κανονισμός ασφαλίσεως του Ι.Κ.Α. [απόφαση με αριθμό 55575/1.479/1965 Υπουργού Εργασίας «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως διατάξεως Κανονισμών Ι.Κ.Α. περί υπαγωγῆς εις την ασφάλισιν και εισπράξεως εισφορών ως και κωδικοποιήσεως τούτων» (Β' 816)], που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση των διατάξεων των άρθρων 2 και 16 του αν.ν. 1846/1951 (όπως τροποποιήθηκαν αργότερα): Άρθρο 121:1. Το αρμόδιον να αποφασίση επί υποβληθείσης αιτήσεως όργανον ερευνά ελευθέρως τα τε πραγματικά και νομικά της υποθέσεως στοιχεία, δικαιούμενον προς εξακρίβωσιν των πραγματικών στοιχείων να ενεργήση προς απόδειξιν αυτών εξέτασιν μαρτύρων, αυτοψίαν, να προκαλέση πραγματογνωμοσύνην, γνωμάτευσιν ιατρών, να αιτησῆται πληροφορίας παρά πάσης δημοσίας, δημοτικής, κοινοτικής ή πάσης ετέρας αρχῆς,

αποφαίνεται δε ελευθέρως και κατά συνείδησιν, συμφώνως προς τον Νόμον και τους Κανονισμούς επί της αιτήσεως.

4. Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας (π.δ. 503/1985, Α' 182): Άρθρο 443. Για να έχει αποδεικτική δύναμη ιδιωτικό έγγραφο πρέπει να έχει την ιδιόχειρη υπογραφή του εκδότη ή αντί για υπογραφή ένα σημάδι που αυτός έβαλε και επικυρώθηκε από συμβολαιογράφο ή άλλη δημόσια αρχή, που βεβαιώνει πως το σημάδι έχει τεθεί αντί για την υπογραφή και ότι ο εκδότης δήλωσε ότι δεν μπορεί να υπογράψει.

5. Ποινικός Κώδικας (π.δ. 283/1985, Α' 106): Άρθρο 216: 1. Όποιος καταρτίζει πλαστό ή νοθεύει έγγραφο με σκοπό να παραπλανήσει με τη χρήση του άλλον σχετικά με γεγονός που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες τιμωρείται με Φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών. Η χρήση του εγγράφου από αυτόν θεωρείται επιβαρυντική περίπτωση. 2. Με την ίδια ποινή τιμωρείται όποιος για τον παραπάνω σκοπό εν γνώσει χρησιμοποιεί πλαστό ή νοθευμένο έγγραφο. 3. Αν ο υπαίτιος αυτών των πράξεων (παράγραφοι 1 - 2) σκόπευε να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον περιουσιακό όφελος βλάπτοντας τρίτον ή σκόπευε να βλάψει άλλον τιμωρείται με Κάθειρξη μέχρι δέκα ετών. ...

6. Κώδικας Ποινικής Δικονομίας (π.δ. 258/1986, Α' 121):

Άρθρο 37 («Υποχρέωση για την ανακοίνωση αξιόποινης πράξης»):

1. Οι ανακριτικοί υπάλληλοι οφείλουν να ανακοινώσουν χωρίς χρονοτριβή στον αρμόδιο εισαγγελέα οτιδήποτε πληροφορούνται με κάθε τρόπο για αξιόποινη πράξη που διώκεται αυτεπαγγέλτως. 2. Οι υπόλοιποι δημόσιοι υπάλληλοι καθώς και εκείνοι στους οποίους ανατέθηκε προσωρινά δημόσια υπηρεσία, έχουν την ίδια υποχρέωση για τις αξιόποινες πράξεις της παρ. 1, αν πληροφορήθηκαν γι' αυτές κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους. 3. Η ανακοίνωση γίνεται γραπτώς και πρέπει να περιέχει όλα τα στοιχεία που υπάρχουν και αφορούν την αξιόποινη πράξη, τους δράστες και τις αποδείξεις. Άρθρο 43 («έναρξη ποινικής δίωξης»), το οποίο, όπως είχε αντικατασταθεί με το άρθρο 4 ν. 3160/2003 (Α' 165) και τροποποιηθεί με το άρθρο 9 ν. 3904/2010 (Α' 218), αντικαταστάθηκε ως κατωτέρω με την παρ. 3 άρθρου 27

ν.4055/2012 (Α' 51): 1. Ο εισαγγελέας όταν λάβει τη μήνυση ή την αναφορά, κινεί την ποινική δίωξη, παραγγέλλοντας προανάκριση ή ανάκριση ή εισάγοντας την υπόθεση με απευθείας κλήση του κατηγορουμένου στο ακροατήριο, όπου αυτό προβλέπεται.

2. Αν η μήνυση ή η αναφορά δεν στηρίζεται στο νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών τη θέτει στο αρχείο και υποβάλλοντας τη δικογραφία στον εισαγγελέα εφετών, αναφέρει σε αυτόν τους λόγους για τους οποίους δεν άσκησε ποινική δίωξη. Ο τελευταίος έχει δικαίωμα να παραγγείλει προκαταρκτική εξέταση αν πρόκειται για κακούργημα ή την άσκηση ποινικής δίωξης ή τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης στα λοιπά εγκλήματα.

3. 4. 5.

Αποδεικτικά μέσα

Άρθρο 178. Κυριότερα αποδεικτικά μέσα στην ποινική διαδικασία είναι:
α) οι ενδείξεις β) η Αυτοψία γ) η πραγματογνωμοσύνη δ) η ομολογία του κατηγορουμένου ε) οι μάρτυρες και στ) τα έγγραφα.

Πότε διατάσσεται πραγματογνωμοσύνη

Άρθρο 183. Αν απαιτούνται ειδικές γνώσεις ορισμένης επιστήμης ή τέχνης για να γίνει ακριβής διάγνωση και κρίση κάποιου γεγονότος, οι ανακριτικοί υπάλληλοι, ή το δικαστήριο μπορούν αυτεπαγγέλτως ή με αίτηση κάποιου διαδίκου ή του εισαγγελέα να διατάξουν πραγματογνωμοσύνη.

7. Ν. 2690/1999 "Κύρωση του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις" (Α' 45): Άρθρο 17:... 3. Όταν την έκδοση της διοικητικής πράξης ζητά ο ενδιαφερόμενος, αυτός οφείλει να υποβάλει τα δικαιολογητικά που καθορίζουν οι σχετικές διατάξεις, εκτός αν τα στοιχεία αυτά υπάρχουν στην αρμόδια για την έκδοση της πράξης διοικητική αρχή.

8. Ν. 4387/2016 (Α' 85/12-5-2016):

Άρθρο 12 («σύνταξη λόγω θανάτου»):

1. Σε περίπτωση θανάτου συνταξιούχου ή ασφαλισμένου, ο οποίος έχει πραγματοποιήσει το χρόνο ασφάλισης που απαιτείται για τη συνταξιοδότησή

του εξ ιδίου δικαιώματος ή ανικανότητας, δικαιούνται σύνταξη τα παρακάτω μέλη της οικογένειάς του:

A. Ο επιζών σύζυγος, εφόσον έχει συμπληρώσει το 55ο έτος της ηλικίας του κατά το χρόνο θανάτου του συνταξιούχου ή ασφαλισμένου. Σε περίπτωση που ο θάνατος έχει συμβεί προτού συμπληρωθεί το 55ο έτος ηλικίας του επιζώντος συζύγου τότε καταβάλλεται σε αυτόν σύνταξη για διάρκεια τριών (3) ετών. Εάν ο δικαιούχος συμπληρώνει το 55ο έτος της ηλικίας του κατά τη διάρκεια λήψης της σύνταξης, η καταβολή της διακόπτεται με τη συμπλήρωση της τριετίας και άρχεται εκ νέου με τη συμπλήρωση του 67ου έτους της ηλικίας του. Οι ανωτέρω περιορισμοί δεν εφαρμόζονται εφόσον και για όσο χρόνο ο επιζών σύζυγος, κατά τον ως άνω χρόνο, έχει τέκνο ή τέκνα που υπάγονται στην παράγραφο 1B του παρόντος ή είναι ανίκανος για την άσκηση κάθε βιοποριστικής εργασίας κατά ποσοστό 67% και άνω.

B. ...

Γ. Ο διαζευγμένος σύζυγος, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 1A για τον επιζώντα σύζυγο και εφόσον πληροί αθροιστικά και τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) ο πρώην σύζυγος, κατά τη στιγμή του θανάτου του, να κατέβαλλε σε αυτόν ή να υποχρεούτο να του καταβάλλει διατροφή που είχε καθοριστεί είτε με δικαστική απόφαση είτε με μεταξύ τους σύμβαση,

β) να είχε συμπληρώσει δέκα (10) έτη έγγαμου βίου, μέχρι τη λύση του γάμου με αμετάκλητη δικαστική απόφαση,

γ) το διαζύγιο να μην οφείλεται σε ισχυρό κλονισμό της έγγαμης συμβίωσης υπαιτιότητας του αιτούντος τη σύνταξη,

δ) το μέσο μηνιαίο ατομικό φορολογητέο εισόδημά του να μην υπερβαίνει το διπλάσιο του ποσού του επιδόματος Κοινωνικής Αλληλεγγύης Ανασφάλιστων Υπερηλίκων που καταβάλλεται από τον ΟΓΑ, σύμφωνα με το άρθρο 93 του παρόντος, ε) να μην έχει τελεστεί άλλος γάμος ή σύμφωνο συμβίωσης.

2. Ο επιζών σύζυγος δεν δικαιούται σύνταξη αν ο θάνατος του συνταξιούχου ή ασφαλισμένου συζύγου επήλθε πριν από την πάροδο πέντε (5) ετών από την τέλεση του γάμου, εκτός αν:

- α) ο θάνατος οφείλεται σε ατύχημα που προήλθε πρόδηλα και αναμφισβήτητα εξαιτίας της υπηρεσίας ή ανθρωποκτονία,
- β) κατά τη διάρκεια του γάμου γεννήθηκε ή με το γάμο νομιμοποιήθηκε, αναγνωρίστηκε ή υιοθετήθηκε τέκνο,
- γ) η χήρα κατά το χρόνο του θανάτου τελεί σε κατάσταση εγκυμοσύνης, η οποία δεν διεκόπη και γεννήθηκε ζων τέκνο,
- δ) συντρέχει η περίπτωση ανασυστάσεως προϋπάρχαντος γάμου, αρκεί οι τελεσθέντες γάμοι, δηλαδή ο αρχικός και ο εξ ανασυστάσεως, κατά τη διάρκεια του οποίου απεβίωσε ο σύζυγος, να έχουν διαρκέσει τουλάχιστον πέντε (5) χρόνια συνολικά, και ο εξ ανασυστάσεως να διήρκησε τουλάχιστον έξι (6) μήνες.

3.

4. Α. Το ποσό της σύνταξης των ανωτέρω δικαιούχων υπολογίζεται επί του ποσού της σύνταξης που δικαιούται ή που έχει δικαιωθεί ο θανών σύζυγος και επιμερίζεται ως εξής:

α) Για τον επιζώντα σύζυγο ποσοστό 50% της σύνταξης. ...

Άρθρο 51:1. Συνιστάται Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης», αποκαλούμενο στο εξής «Ε.Φ.Κ.Α.», το οποίο τελεί υπό την εποπτεία του Υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης Από 1-1-2017 οπότε και αρχίζει η λειτουργία του ως φορέα κοινωνικής ασφάλισης, εντάσσονται στον Ε.Φ.Κ.Α. αυτοδίκαια οι υφιστάμενοι φορείς κύριας κοινωνικής ασφάλισης σύμφωνα με τα άρθρα 53 επ. και ο Ε.Φ.Κ.Α. καθίσταται οιονεί καθολικός διάδοχος αυτών. 2. Σκοπός του Ε.Φ.Κ.Α. είναι η κάλυψη των υπακτέων στην ασφάλιση του Ε.Φ.Κ.Α. προσώπων για τους ασφαλιστικούς κινδύνους που προβλέπονται από την οικεία νομοθεσία

Άρθρο 53: 1. Ο Ε.Φ.Κ.Α. αποτελείται από ένα (1) κλάδο κύριας ασφάλισης και λοιπών παροχών, στον οποίο εντάσσονται, σύμφωνα με τα ειδικώς οριζόμενα στο άρθρο 51 του παρόντος, οι παρακάτω φορείς, με τους κλάδους, τομείς και λογαριασμούς τους, πλην των αναφερομένων στο

Κεφάλαιο Στ', ως εξής: Α. Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων - Ενιαίο Ταμείο Ασφάλισης Μισθωτών (ΙΚΑ-ΕΤΑΜ).

Άρθρο 55 (« Ασφαλιστέα πρόσωπα »):

1. Στην ασφάλιση του Ε.Φ.Κ.Α. υπάγονται υποχρεωτικά:

α. Οι μέχρι την ένταξη ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι και τα προστατευόμενα μέλη των οικογενειών αυτών των εντασσόμενων φορέων, τομέων, κλάδων και λογαριασμών ..., οι οποίοι καθίστανται αντιστοίχως ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι του Ε.Φ.Κ.Α.. β.

2. Οι ασφαλισμένοι των ανωτέρω εντασσόμενων φορέων, κλάδων, τομέων και λογαριασμών ... εξακολουθούν να διέπονται από τις διατάξεις της νομοθεσίας αυτών, όπως ισχύουν, εκτός όσων ειδικά ορίζει με τις διατάξεις του ο παρών νόμος.

Ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων

Από τις εκτεθείσες διατάξεις, ερμηνευόμενες αυτοτελώς αλλά και σε συνδυασμό μεταξύ τους, ενόψει και όλου του νομικού πλαισίου στο οποίο εντάσσονται, του σκοπού που εξυπηρετούν και την υπαγωγή σ' αυτές των πραγματικών περιστατικών που τέθηκαν υπόψη του Τμήματος, προκύπτουν τα εξής:

9. Η ένταξη ειδικού οργανισμού κοινωνικής ασφάλισης (Ο.Κ.Α.) σε άλλον οργανισμό συνιστά έναν από τους τρόπους άμεσης ενοποίησης των Ο.Κ.Α., με την οποία (ένταξη) εξακολουθεί να ισχύει και να εφαρμόζεται η κατά την ένταξη ισχύουσα ασφαλιστική νομοθεσία του εντασσόμενου οργανισμού [Παπαρρηγοπούλου – Πεχλιβανίδη «Δίκαιο Κοινωνικής Ασφάλισης», 2^η έκδοση, σ. 160 όπου και περαιτέρω παραπομπές]. Από 1-1-2017 ο Ε.Φ.Κ.Α. έγινε οιονεί καθολικός διάδοχος (μεταξύ άλλων και) του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. που εντάχθηκε σε αυτόν με τους τομείς, κλάδους και λογαριασμούς του. Επομένως εξακολουθεί να ισχύει και να εφαρμόζεται η κατά την ένταξη του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. στον Ε.Φ.Κ.Α. ισχύουσα ασφαλιστική νομοθεσία του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ.. με εξαίρεση τα ζητήματα που ειδικά ρυθμίζονται από τις διατάξεις του ν.4387/2016.

10. Η διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 55 του ν.4387/2016, αν και ρητώς αναφέρεται μόνο στους ασφαλισμένους των εντασσόμενων στον Ε.Φ.Κ.Α. φορέων κ.λπ., κατά την έννοια και το σκοπό της δεν αποκλείει από τις ρυθμίσεις της τους συνταξιούχους των εντασσόμενων στον Ε.Φ.Κ.Α. φορέων, κλάδων, τομέων και λογαριασμών, αφού, εάν αυτός ήταν ο σκοπός του νόμου, θα το είχε ορίσει ρητώς. Συνεπώς μέσω της διάταξης αυτής διατηρήθηκαν σε ισχύ, μεταξύ άλλων και για το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ οι αφορώσες όχι μόνο στους ασφαλισμένους, αλλά και στους συνταξιούχους διατάξεις της νομοθεσίας του, συμπεριλαμβανομένων και των εκτεθεισών διατάξεων του Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητας του Ι.Κ.Α. και του Κανονισμού ασφαλίσεως του Ι.Κ.Α. οι οποίες δεν αντιβαίνουν σε καμία διάταξη του ν. 4387/2016.

11. Για την έκδοση απόφασης (διοικητικής πράξης) από το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ για (την άσκηση του δικαιώματος προς) παροχή σύνταξης λόγω γήρατος ή θανάτου απαιτείται η υποβολή σχετικής αίτησης (Χατζηδημητρίου – Ψηλός «Ασφαλιστική Νομοθεσία» 2^η έκδοση σελ. 744 με παραπομπή στη νομολογία του ΣτΕ, Άγγελος Στεργίου «Δίκαιο Κοινωνικής Ασφάλισης» β' έκδοση σελ. 702). Όταν η έκδοση διοικητικής πράξης είναι συνέπεια συμμετοχής του διοικούμενου, όπως όταν υποβάλλει αίτηση, το βάρος απόδειξης και προσκομιδής των αποδείξεων φέρει αυτός (Κατράς «Ερμηνεία Κώδικα διοικητικής διαδικασίας» σελ.325). Τα ιδιωτικά έγγραφα συγκαταλέγονται μεταξύ των επιτρεπόμενων στη διοικητική διαδικασία αποδεικτικών μέσων και η αποδεικτική ισχύς τους εκτιμάται ελεύθερα από την αρμόδια διοικητική αρχή (Τάχος «Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο» τρίτη έκδοση σελ. 389-390). Ωστόσο όμως, οι υπηρεσίες του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, όταν επιλαμβάνονται για πρώτη φορά της απονομής συντάξεως, έχουν τις υποχρεώσεις που επιβάλλονται από το άρθρο 15 του Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητας του ΙΚΑ και 118 έως 121 του Κανονισμού Ασφαλίσεως του ΙΚΑ, η δε παράλειψη διενέργειας των επιβαλλόμενων ερευνών αποτελεί πλημμέλεια της εκδιδόμενης από το όργανο του Ιδρύματος απόφασης, η οποία (πλημμέλεια) δύναται να

ελεγχθεί με άσκηση των προσηκόντων ενδικοφανών ή και ενδίκων μέσων από τον θιγόμενο (ad hoc ΣΤΕ 5063/1995: «νόμος», 3762/1995: «νόμος»). Σε κάθε δε περίπτωση, το ίδιο άρθρο 15 του Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητας του ΙΚΑ προβλέπει ότι, και όταν η συμπλήρωση των στοιχείων γίνεται με επιμέλεια της υπηρεσίας, η υπηρεσία αυτή μπορεί να καλέσει τον ενδιαφερόμενο να συμπληρώσει τα δικαιολογητικά, τάσσοντας σ' αυτόν ορισμένη προθεσμία – προδήλως όταν η αναζήτησή τους παρουσιάζει ιδιαίτερη δυσχέρεια στα όργανα του Ιδρύματος – μετά την πάροδο της οποίας επιλαμβάνεται οπωσδήποτε το αρμόδιο όργανο τούτου. (ad hoc ΣΤΕ 2156/2004: «νόμος»).

12. Βασικό συστατικό του εγγράφου είναι, υπό ουσιαστική έννοια, η υποδήλωση του εκδότη του στον οποίο αναφέρεται η γνησιότητα ή η πλαστότητά του (Ανδρουλάκης «Θεμελιώδεις Έννοιες της Ποινικής Δίκης» Β' έκδοση σελ. 386), ενώ η αμφισβήτηση της γνησιότητάς του σημαίνει κατά βάση επίκληση ενδεχομένης πλαστότητάς του (Ανδρουλάκης όπ. αν.). Για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της πλαστογραφίας αρκεί η θέση της υπογραφής άλλου – έστω και νεκρού (ΑΠ/Συμ. 1232/1986: ΠΧ ΛΖ.61) - σε γραπτό, εφόσον γίνεται με πρόθεση παραπλάνησης τρίτου (και νομικού προσώπου) ως προς τον πραγματικό εκδότη, για γεγονός που συνεπάγεται έννομες συνέπειες (Δέδες: «Ποινικόν Δίκαιον / Ειδικόν Μέρος / Εγκλήματα περί τα Υπομνήματα» σελ. 82, 88, 89, με περαιτέρω παραπομπές, Μιχ. Μαργαρίτης – Άντα Μαργαρίτη «Ποινικός Κώδικας - Ερμηνεία – Εφαρμογή» τρίτη έκδοση σελ. 579, 580, 586, 587, με περαιτέρω παραπομπές), ενώ δεν απαιτείται να είναι ο δράστης γνωστός (ΑΠ 1941/2002: «νόμος» & ΠΧ ΝΓ.718). Για τη στοιχειοθέτηση της τιμωρούμενης κατ' άρθρο 216 παρ. 2 ΠΚ χρήσης του πλαστού απαιτείται όπως ο δράστης α) γνωρίζει την πλαστότητα του εγγράφου, β) χρησιμοποιεί τούτο και γ) επιδιώκει την παραπλάνηση άλλου για γεγονός που έχει έννομες συνέπειες (Δέδες όπ.αν. σελ. 89-90 όπου και παραπομπές, Μαργαρίτης – Μαργαρίτη όπ.αν. σελ. 589 όπου και παραπομπές). Προς τούτο αρκεί να γίνει προσιτό το πλαστό - από το δράστη ή άλλον - στον μέλλοντα να παραπλανηθεί τρίτο και να του δοθεί η

δυνατότητα να λάβει γνώση του περιεχομένου του (ΑΠ 1941/2002 όπ.αν., Μαργαρίτης – Μαργαρίτη όπ.αν.). Όταν ο πλαστογράφος χρησιμοποιεί το πλαστό, η χρήση του πλαστού γίνεται επιβαρυντική περίπτωση της κατάρτισης πλαστού, που είναι η βασική διάταξη και από την οποία απορροφάται (ΑΠ 1941/2002 όπ.αν., Δέδες όπ.αν. σελ. 80, Μαργαρίτης – Μαργαρίτη όπ.αν. σελ. 590,591 όπου και παραπομπές). Η παράγραφος 3 του άρθρου 216 ΠΚ προβλέπει τον κολασμό της πράξης που φέρει τα αντικειμενικά στοιχεία των παραγράφων 1 και 2, υποκειμενικά όμως τελείται με σκοπό περιποίησης στον εαυτό του ή σε άλλον περιουσιακό όφελος με σκοπό - ή διά - βλάβης τρίτου (Δέδες όπ. αν. σελ. 90 όπου και παραπομπές, Μαργαρίτης – Μαργαρίτη όπ.αν. σελ. 591, 592 όπου και παραπομπές).

13. Το αντικείμενο της ποινικής δίκης φέρει χαρακτήρα υποθετικό (δηλαδή ότι κάποιος τέλεσε έγκλημα υπό ορισμένες συνθήκες). Όπως κάθε υπόθεση έτσι και αυτή είναι δυνατό να επιβεβαιωθεί αλλά και να διαψευσθεί και μάλιστα είτε εν μέρει είτε τελείως μέχρι και πλήρους μηδενισμού της. Είναι δηλαδή δυνατό να αποδειχθεί, όχι μόνο ότι ο κατηγορούμενος είναι αθώος - ή ότι η πράξη είχε διαφορετική μορφή από εκείνη που υποτέθηκε αρχικά - αλλά και ότι η πράξη ουδέποτε τελέστηκε (Ανδρουλάκης όπ. αν. σελ. 37, 38).

14. Για την κίνηση της ποινικής δίωξης (από τον εισαγγελέα) αρκεί ακόμη και πολύ μικρός βαθμός υπόνοιας (δηλαδή δύναμης των ενδείξεων) τέλεσης του εγκλήματος. Είναι δηλαδή αρκετό να μην είναι «προφανώς αβάσιμος κατ' ουσίαν» η μήνυση ή η αναφορά (Ανδρουλάκης όπ.αν. σελ. 19) και η έγκληση να μην είναι προφανώς ψευδής κατ' ουσίαν [οι έννοιες «προφανώς αβάσιμος κατ' ουσίαν» και «προφανώς ψευδής» είναι ταυτόσημες (Γ.Δ. Κτιστάκης «Άσκηση Ποινικής Δίωξης και ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών» σελ. 169)]. Κατά την κρατούσα άποψη, η άσκηση ποινικής δίωξης είναι αναγκαία έστω και αν υπάρχει μόνο ισχνή πιθανότητα τέλεσης εγκλήματος (Κτιστάκης όπ. αν). Η ποινική δίωξη είναι δυνατό α) να αφορά σε πράξη και β) να μη στρέφεται κατά ορισμένου προσώπου [in rem και όχι in personam (Ανδρουλάκης όπ.αν. σελ. 238, 239, 151, Κτιστάκης όπ.αν. σελ. 186-187)]. Η ποινική δίωξη είναι κατά κανόνα

υποχρεωτική για τον εισαγγελέα, χωρίς ο εισαγγελέας να είναι πάντοτε υποχρεωμένος να κινήσει την ποινική δίωξη όταν καταμηνύεται σε αυτόν η τέλεση μιας αξιόποινης πράξης ή περιέρχεται με άλλον τρόπο σε αυτόν η υπόνοια τέλεσής της. Το αληθινό νόημα του «υποχρεωτικού» της δίωξης έγκειται στο ότι ο εισαγγελέας είναι υποχρεωμένος να κινήσει την ποινική δίωξη μόνο όταν κατά την εκτίμησή του η καταγγελία ή κάποια άλλη είδηση για τέλεση ενός εγκλήματος δεν είναι νομικά ή / και ουσιαστικά προφανώς αβάσιμη. Επομένως μόνο τότε (αλλά και πάντοτε) όταν υφίσταται κάποια τουλάχιστον - έστω και πολύ μικρού βαθμού - υπόνοια τέλεσης του εγκλήματος, ο εισαγγελέας είναι υποχρεωμένος να κινήσει την ποινική δίωξη (Ανδρουλάκης όπ. αν. σελ. 19)].

15. Στο άρθρο 178 Κ.Π.Δ. αναφέρονται – ενδεικτικά - τα «κυριότερα αποδεικτικά μέσα» και ανάμεσα σ' αυτά (κατά σειράν πρώτα, αλλά χωρίς πρόθεση αξιολόγησής τους) οι ενδείξεις, δηλαδή γεγονότα ή καταστάσεις που, εξαιτίας των ειδικών συνθηκών κάτω από τις οποίες συνέβησαν ή διαμορφώθηκαν, αποκτούν ειδική σημασία για την ανάκριση του εγκλήματος (βεβαίωση της τέλεσής του / εξακρίβωση της ταυτότητας του δράστη). Οι ενδείξεις (κατά το άρθρο 178 ΚΠΔ) είναι αποδεικτικό μέσο που τείνει σε έμμεση απόδειξη, δηλαδή αποδεικτικό μέσο για την ουσιαστική αξιολόγηση του οποίου ο δικαστής είναι υποχρεωμένος να προβεί σε δικανικό συλλογισμό και σύμφωνα με το συμπέρασμα αυτού να σχηματίσει πεποίθηση για το εκάστοτε κρίσιμο θέμα: Μείζων πρόταση του συλλογισμού αυτού είναι ό,τι κατά κανόνα (κατά την κοινή πείρα ή τους φυσικούς νόμους) συμβαίνει και ελάχιστων πρόταση το (βεβαιωμένο) γεγονός της ένδειξης. Η υπαγωγή του συγκεκριμένου βεβαιωμένου γεγονότος στον κανόνα (όπως θα δεχθεί το περιεχόμενο τούτου ο δικαστής) θα δώσει το συμπέρασμα που θα είναι αποφασιστικής σημασίας για το σχηματισμό δικανικής πεποίθησης πάνω στο συγκεκριμένο κρίσιμο ζήτημα (Αλεξιάδης: «Ανακριτική», τρίτη έκδοση, σελ. 197, 198 όπου και παραπομπές).

16. Οι ενδείξεις συστηματικά κατατάσσονται στα πραγματικά αποδεικτικά μέσα, γιατί αποκαλύπτονται από επισκόπηση πραγματικής κατάστασης. Οι προσωπικές ενδείξεις συνίστανται σε γεγονότα ή παραλείψεις, που αποκαλύπτονται στον ανακριτή/δικαστή διά μέσου άλλων προσωπικών αποδεικτικών μέσων, όπως η μαρτυρία, ή από την απολογία του κατηγορούμενου και η αξιολόγηση των οποίων είναι στενά δεμένη με την αξιολόγηση των τελευταίων αυτών αποδεικτικών μέσων (διεπόμενη από τις δικονομικές διατάξεις που τα ρυθμίζουν). Οι προσωπικές ενδείξεις συνίστανται σε γεγονότα, πράξεις ή συναισθήματα που αναφέρονται σε τρία κυρίως θέματα: Την ύπαρξη κινήτρου για την τέλεση του εγκλήματος, τη συσχέτιση του κατηγορούμενου προς αυτή και το «άλλοθί» του. Η ύπαρξη κινήτρου, που πιθανολογεί την τέλεση του εγκλήματος, συνάγεται, μεταξύ άλλων και από συμφέρον (Αλεξιάδης όπ.αν. σελ. 199,200). Οι πραγματικές ενδείξεις διακρίνονται σε τρεις κατηγορίες: Τα ίχνη, τα διαγνωστικά σημεία και τα πειστήρια. Στα πειστήρια περιλαμβάνονται και τα αντικείμενα τα οποία αποτελούν αυτό τούτο το σώμα του εγκλήματος (λ.χ. πλαστά έγγραφα). Μεταξύ των πειστηρίων κατατάσσονται και διάφορα γραπτά κείμενα, τα οποία, άμεσα ή έμμεσα, ενδιαφέρουν την ανάκριση του εγκλήματος. Τέτοια κείμενα μπορεί – ανάλογα με το είδος του εγκλήματος – να αποτελούν το σώμα του εγκλήματος (λ.χ. αποτελεί το σώμα του εγκλήματος της πλαστογραφίας ένα πλαστό συμφωνητικό κ.ά). Σε τέτοιες περιπτώσεις τα βασικά προβλήματα που γεννώνται είναι: Σε περίπτωση που το γραπτό είναι επώνυμο, αν είναι γνήσιο (αν προέρχεται δηλ. πραγματικά από τον φερόμενο ως συντάκτη του), ή πλαστό (ολικά ή μερικά) και στην τελευταία περίπτωση ποιός είναι ο πλαστογράφος (Αλεξιάδης, όπ.αν., σελ. 218). Οι λύσεις σε προβλήματα όπως αυτά, αναζητούνται είτε με κοινή (συνηθισμένη) εξέταση του γραπτού, αν αυτή είναι πρόσφορη (όπως με θεώρησή του από το δικαστή, με αυτοψία του ανακριτικού υπαλλήλου - «αυτοψία εις πράγματα»: άρθρο 180 ΚΠΔ), με εξέταση μαρτύρων στους οποίους θα επιδειχθεί, ή με πραγματογνωμοσύνη, αν για τη λύση του συγκεκριμένου προβλήματος

απαιτούνται ειδικές γνώσεις ορισμένης επιστήμης ή τέχνης (Αλεξιάδης, όπ.αν., σελ. 218). Η πραγματογνωμοσύνη [που, προπάντων, θεωρείται επιστημονική απόδειξη (Αλεξιάδης όπ.αν. σελ. 202)] διεξάγεται σύμφωνα με ορισμένους κανόνες που έχουν διαμορφωθεί για τις περιπτώσεις που πρέπει να γίνει σύγκριση δύο γραφών και, επειδή διατάσσεται στο πλαίσιο μιάς δίκης, ονομάζεται γενικότερα «δικαστική σύγκριση γραφών», ή «πραγματογνωμοσύνη η επί γραφής», ή «εξέταση γραπτών κειμένων», ή δικαστική γραφολογία [ονομασία που εισήγαγαν Έλληνες συγγραφείς και έχει επικρατήσει (Αλεξιάδης όπ.αν. σελ. 218, 219)]. Η διαπίστωση της γνησιότητας των γραπτών πειστηρίων και η εξακρίβωση της ταυτότητας του συντάκτη ενός γραπτού κειμένου αποτελούν αντικείμενα της δικαστικής γραφολογίας (Αλεξιάδης, όπ.αν., σελ. 220).

17. Η εγκυρότητα ιδιωτικού συμφωνητικού, το οποίο, σε περίπτωση θανάτου συνταξιούχου ή ασφαλισμένου, ο οποίος έχει πραγματοποιήσει το χρόνο ασφάλισης που απαιτείται για τη συνταξιοδότησή του (από ίδιο δικαίωμα ή από ανικανότητα), έχει χρησιμοποιηθεί για να αποδειχθεί ότι ο πρώην σύζυγός του, κατά τη στιγμή του θανάτου τού συνταξιούχου ή του ασφαλισμένου, κατέβαλλε σε αυτόν ή είχε υποχρέωση να του καταβάλλει διατροφή, δεν εξαρτάται ούτε επηρεάζεται από τη χρονική απόσταση μεταξύ αφενός της σύναψής του και αφετέρου από α) τη λύση του γάμου ή β) από το θάνατο του υπόχρεου για καταβολή διατροφής, αφού ο νόμος δε διακρίνει [«δεν χωρεί διάκρισις εκεί ένθα ο νόμος δεν διακρίνει» (Σημαντήρας «Γενικαί Αρχαί του Αστικού Δικαίου» εκδόσεις δευτέρα (ημίτ. Α' σελ. 101 σημ. 1) και τρίτη (ημίτ. Α' σελ. 115 & 116, παράπλ. αριθμ. 164, σημ. 2)]. Αν ο σκοπός του νόμου ή η πρόθεση του νομοθέτη ήταν να απέχει η σύναψη του ιδιωτικού συμφωνητικού συγκεκριμένη χρονική απόσταση από τη λύση του γάμου των συμβαλλομένων ή από το θάνατο του υπόχρεου για καταβολή διατροφής, θα το είχε ορίσει ρητώς.

18. Στην προκειμένη περίπτωση:

18.A. Η Π.Μ. και ο Γ.Σ. τέλεσαν γάμο στις 19-2-1983. Με την 827/2010 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών / Τμήματος

Οικογενειακού Δικαίου ο γάμος λύθηκε και η απόφαση έγινε αμετάκλητη, αφού με επιμέλεια της Π.Μ. κοινοποιήθηκε στον Γ.Σ. στις 23-4-2010 και μέχρι και 4-1-2011 δεν είχε ασκηθεί κατ' αυτής, από οποιονδήποτε, τακτικό ή έκτακτο ένδικο μέσο. Σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν, η εγκυρότητα του προκείμενου ιδιωτικού συμφωνητικού δεν εξαρτάται, ούτε επηρεάζεται από το ότι συντάχθηκε α) οκτώ έτη μετά τη λύση του γάμου των συμβαλλομένων και β) 59 ημέρες πριν από το θάνατο του υπόχρεου διατροφής.

18.Β. Η Υπηρεσία αμφισβητώντας τη γνησιότητα του ιδιωτικού συμφωνητικού επικαλείται ενδεχόμενη πλαστότητά του.

18.Γ. Η επίκληση της ενδεχόμενης αυτής πλαστότητας εκ μέρους της ανωτέρω Υπηρεσίας, προφανώς και αποδίδεται στην Π.Μ., αφού μόνο αυτή είχε συμφέρον να πλαστογραφηθεί η υπογραφή του αποβιώσαντα τέως συζύγου της Γ.Σ. στο συμφωνητικό, προσδοκώντας έτσι, με την χρήση του εν λόγω πλαστού συμφωνητικού, ως δικαιολογητικού της αίτησής της, να παραπλανήσει την Υπηρεσία περί του ότι α) το συμφωνητικό είχε υπογραφεί από τον Γ.Σ. και β) ο Γ.Σ. είχε υποχρέωση να της καταβάλλει διατροφή, ώστε να της μεταβιβασθεί, με απόφαση του Ε.Φ.Κ.Α., το 50% του ποσού της σύνταξης του Γ.Σ..

18.Δ. Επειδή α) ενδέχεται να αποτελέσει αντικείμενο γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης η γνησιότητα της υπογραφής και ο εντοπισμός του πλαστογράφου (Μαργαρίτης: «Ποινικός Κώδικας - Ερμηνεία – Εφαρμογή» σελ. 536-537, αριθμ. 122-123)] και β) η πραγματογνωμοσύνη φωτοαντίγραφου του εγγράφου είναι επισφαλής (Μαργαρίτης όπ.αν. σελ. 535 αριθμ. 113 όπου και παραπομπές, Μαργαρίτης – Μαργαρίτη όπ.αν. σελ. 606 αριθμ. 132 όπου και παραπομπές στη νομολογία), η γραφολογική πραγματογνωμοσύνη πρέπει να γίνει στα πρωτότυπα έγγραφα του φακέλλου, στα οποία φέρεται να έχει τεθεί η υπογραφή του Γ.Σ..

18.Ε. Υπάρχει προσωπική ένδειξη (αποδεικτικό μέσο κατ' άρθρο 178 ΚΠΔ) τέλεσης του εγκλήματος της πλαστογραφίας από την Π.Μ., η οποία (Π.Μ.) είχε κίνητρο συνιστάμενο στην προς αυτήν μεταβίβαση μέρους της σύνταξης του Γ.Σ, αν ήθελε αποδειχθεί η υποχρέωση του Γ.Σ. να καταβάλλει διατροφή

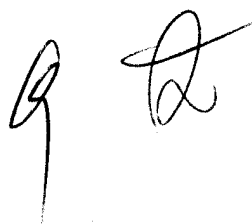
στην Π.Μ., η οποία (υποχρέωση διατροφής), ναι μεν επιτρέπεται από το νόμο να αποδειχθεί με/από ιδιωτικό συμφωνητικό, αυτό όμως που έχει προσκομισθεί δεν φαίνεται να φέρει την υπογραφή του Γ.Σ., όπως εκθέτει η Υπηρεσία στο τεθέν ερώτημα και πιθανώς το ιδιωτικό συμφωνητικό είναι πλαστό (μη γνήσιο) και πειστήριο της πλαστογραφίας. Η λύση του προβλήματος «ποιός είναι ο πλαστογράφος» θα αναζητηθεί από τον ανακριτή/δικαστή με κοινή (συνήθη) εξέταση του γραπτού, ή/και με πραγματογνωμοσύνη, αν για τη λύση του προβλήματος κριθεί αρμοδίως ότι απαιτούνται ειδικές γνώσεις ορισμένης επιστήμης ή τέχνης.

Απάντηση

19. Κατόπιν τούτων στο τεθέν ερώτημα προσήκει, κατά την ομόφωνη γνώμη του ΣΤ' Τμήματος του ΝΣΚ, η εξής απάντηση:

19.A. Η διαδικασία που ενδείκνυται να ακολουθήσει η Υπηρεσία, προκειμένου να διαπιστωθεί η γνησιότητα - ή όχι - του ιδιωτικού συμφωνητικού είναι η προβλεπόμενη από τις διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 37 ΚΠΔ, αφού αμφιβάλλει, όπως εκθέτει στο ερώτημα, για τη γνησιότητα του ιδιωτικού συμφωνητικού. Υποχρεούνται προς τούτο οι υπάλληλοι της Υπηρεσίας, που κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους πληροφορήθηκαν την τέλεση της αυτεπαγγέλτως διωκόμενης αξιόποινης πράξης της πλαστογραφίας και της χρήσης πλαστού, να ανακοινώσουν γραπτώς και χωρίς χρονοτριβή στον αρμόδιο εισαγγελέα τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση της πλαστογραφίας (ότι δηλαδή «η υπογραφή του θανόντος επί του εγγράφου είναι διαφορετική από την υπογραφή του...», όπως εκθέτει η Υπηρεσία) και ότι έγινε χρήση του πλαστού από την Π.Μ.. Η ανακοίνωση πρέπει να συνοδεύεται όχι μόνο από τα πρωτότυπα των εγγράφων, τα οποία φέρεται ότι έχει υπογράψει ο Γ.Σ. αλλά και από όλα τα έγγραφα του φακέλλου, γιατί θα αποτελέσουν αποδεικτικά μέσα της ποινικής διαδικασίας.

19.B. Παράλληλα η Υπηρεσία πρέπει να τηρήσει και τη διαδικασία που προβλέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 15 του Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητας του ΙΚΑ και 121 παρ. 1 του Κανονισμού Ασφάλισης του ΙΚΑ.

19.Γ. Η χρονική απόσταση της σύναψης του ιδιωτικού συμφωνητικού από α) τη λύση του γάμου των συμβαλλομένων ή/και β) το θάνατο του Γ.Σ. δεν επηρεάζει την εγκυρότητα και την αποδεικτική ισχύ του.-

Θεωρήθηκε

Αθήνα, 23-11-2018

Ο Πρόεδρος του ΣΤ' Τμήματος του Ν.Σ.Κ.

Ο εισηγητής

Ιωάννης Διουσόπουλος
Αντιπρόεδρος του ΝΣΚ

Αντώνης Παταγεωργίου
Πάρεδρος του ΝΣΚ